

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

[Αυθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του άλημενητου βασιλέως 'Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — Απαγορεύεται η ανάδημρσίση]

Η.
—“Ετσι... έτσι από εύχαριότητα... Γιατί είσαι καλό παιδί... Γιατί... γιατί... γιατί έτσι μου κάπνισε, τέλος πάντων... πάντως ο 'Αλέξανδρος.”

Η πληροφορία του πρίγκηπος Παύλου έκαμαν τον 'Αλέξανδρο τρελό από τη χαρά του. Οι γονείς του είχαν πιστέψει το αίσθημά του, κι έν τούτοις δεν του έκαμαν την παραμικρή παρατήρησι σχετικώς Συνεπώς τού δειρό του, τó μεγάλο του έρωτα, μπορούσε να πραγματοποιηθή.

Η δεσποινίς Ασπασία Μάνου θα γινόταν μιά μέρα σύζυγός του!

Ήταν ή πιο γλυκιά έλπίδα αυτή για τόν έρωτευμένο πριγκίπα.

Και αποφάσισε πλέον να μιλήσ η στή διδα Μάνου, να της άνοιξη τήν καρδιά του.

Θά της έλεγε τó μεγάλο του μυστικό, στήν κατάλληλη περίπτωση. Κ' ή περίοισι αυτή δεν θ' άνοησε να τού δώθ.

Θά της φανερώσει τήν αγάπη, τή μεγάλη λατρεία που αισθανόταν γι' αυτή, τόσο καιρό τώρα, από τότε που ξαναανατηθήκαν στο σπίτι του Δεδίδη, από τότε που ήσαν ακόμη μικρά παιδιά και παίζανε στο Βασιλικό Κήπο.

Τί θα τού άπαντούσε όμως ή δεσποινίς Μάνου;

Θά δεχόταν τήν αγάπη του;

Δεν θα τήν τρώμαζε ένας τέτοιος έρωτας;

Ο πριγκίπ 'Αλέξανδρος ήταν θέβαιος σχεδόν πως ή Ασπασία Μάνου τόν αγαπούσε επίσης.

Είχε μέχρι τής στιγμής άπειρα δείγματα τής αγάπης της.

Ο 'Ερωτας δεν κρύβεται.

“Ετσι, ο 'Αλέξανδρος, δεν περίμενε πλέον παρά τήν κατάλληλη ευκαιρία για να εκμυστηρευθί στήν αγαπημένη του τó μεγάλο του αίσθημα, τó αίσθημα που πλημμύριζε τήν καρδιά του.

Κι' όπως θα δοίμε παρακάτω, ο πόθος του αυτός δεν άργησε και πολύ να εκπληρωθί. Τόν άνάγκασαν γ' άνοξη τήν καρδιά του στή διδα Μάνου τά γεγονότα τά όποια ήσαν κατόπιν, γεγονότα ραγδαία και δραματικά, τά όποια έπότισαν με μεγάλας πικρίες τούς δυο έρωτευμένους κι' έφεραν τόν τραγικό πριγκίπα μέχρι τού τάφου!..

Στήν άρχή, όπως είνε άπόλυτως άξιακρίωμένο, έθολιδουκόπησε τήν δεσποινίδα Μάνου για τις διαθέσεις της άπέναντι τού άδελφού της, ή τζία η πριγκίπισσα 'Ελένη.

Σκοπίμως ο 'Αλέξανδρος, δυες φορές έπήγαναν έκδρομή ή συντηνόντο με τήν οικογένεια Μάνου σε φιλικά σπίτια, άφηνε τήν πριγκίπισσα μόνη με τήν Ασπασία.

Και ή πριγκίπισσα 'Ελένη, με τήν κάλωσιν που τήν έχαρκτηρίζε, τήν καταδεικτικότητα και τήν διακριτικότητα, συνομιλούσε, ώρες δολάκρηες με τήν αγαπημένη τού άδελφού της.

Απ' όλες αυτές τις συνομιλίες, ή πριγκίπισσα 'Ελένη είχε θγάλει ένα

θετικό συμπέρασμα. Ναι, ο πριγκίπ 'Αλέξανδρος δεν είχε και μεί λάθος, δεν έπεφτε καθόλου έξω στους ύπολογισμούς του. Η δεσποινίς Μάνου τόν αγαπούσε.

Η πριγκίπισσα 'Ελένη θεβαιώθηκε άπολύτως γι' αυτό και είπε τις σκέψεις της στόν άδελφό της.

“Ο 'Αλέξανδρος τήν άκουσε με μεγάλη συγκίνηση.

—“Ότε δεν πρόκειται να διαψευσθούν ή έλπίδες μου; είπε στήν πριγκίπισσα. “Ότε καλά τó έμάνεψα, δεν είν' έτσι;

—Ναι, τού άπάντησε ρητά ή πριγκίπισσα. Είμαι πλέον άπολύτως θεβαιη, ότι ή δεσποινίς Ασπασία σ' αγαπά.

Η χαρά τού πριγκίπης δεν είχε όρια. Έν τούτοις, τας όλα δακ τού είχε τή ο μικρός πριγκίπ Παύλος για τις διαθέσεις τών γονέων του, απησχούσε σχετικώς εξαιρετικά. Αυτό ήταν άλλωστε και τó μεγαλύτερο έμπόδιο, τó όποιο έπρεπε να υπερπηθήσ η. Δεν απησχούσε τόσο για τις διαθέσεις τού πατρός του, Ο Κωνσταντίνος ήταν πολύ-περισσότερο ίσως άπ' ό τι έπρεπε—“Έλλην. Δεν θα τού ήρνεύτο λοιπόν ένα τέτοιο γόμο, όταν μάλιστα τού έγκρούσε ο 'Αλέξανδρος, ότι τού ήσαν άδύνατον να ζήσ η μακριά από τήν αγαπημένη του. Περισσότερο απησχούσε ο ζουπτευμένος πριγκίπ για τις διαθέσεις τής μητέρας του, τής άσπρηρας και τυπικής Βασιλίσσης Σοφίας.

Τους φόβους του αυτούς δεν τούς έκρυψε ο 'Αλέξανδρος από τήν άδελφή του. Όπως όμως ο πριγκίπ Παύλος, με τήν παιδική του άφέλεια, έτσι και ή πριγκίπισσα 'Ελένη, με τήν νοημοσύνη της και τή λεπτή της αντίληψ η, τόν καθουόχασε και τόν παρηγόρησε.

Μήπως ήταν αυτός ο διάδοχος τού θρόνου, για να δεομεύεται από ώρισμένες υποχρεώσεις;

Έν έσχάτη ανάγκη μάλιστα ήταν άποφασισμένος να περιφρονήσ η και τόν τίτλο τού πριγκίπης και να πάντρε, για να ένωθί με τήν κόρη που έλάτρευε.

Όπως θα δοίμε άργότερα, ή άποφασίς του αυτή ήταν άμετάκλητη. Και βασιλεύς ακόμη ο 'Αλέξανδρος, άπείρησε να έγκαταλείψ η και τó θρονο και τó στέμμα να περιφρονήσ η, χάρην τής Ασπασίας Μάνου.

Τις σκέψεις του και τις άποφάσεις του αυτές τις έμπιστευθήκε ο 'Αλέξανδρος στήν πριγκίπισσα 'Ελένη κατά πρώτον.

—“Αν ή μητέρα μας, τής είπε, φωνή σκληρή άπέναντί μου, άν δεν φωνή εύνοική προς τó αίσθημά μου, θα γίνω δυστυχώς άφορμή να λυπηθί ακόμη περισσότερο...”

Η πριγκίπισσα άνηούχησε.

—Τί έννοεις, 'Αλέξανδρε; τόν ρώτησε.

—“Απολύττα, θά κάμω τó καθήκον μου σαν άνάρας. Θα περιστηθί τού πριγκίπικού τίτλου, κι' έτσι θα είμαι ελεύθερος να κάμω ό τι θέλω, να διαθέσω όπως θέλω τήν καρδιά μου. Δεν είμαι άλλωστε ο πρώτος στόν κόσμο και τήν ιστορία που θα τó κάμω αυτό. Όστε και πρόκειται να θλάσω κανένα.

Εύτυχώς όμως τά πράγματα ήρθαν έτσι, ώστε ο 'Αλέξανδρος δεν θρεθήκε στήν ανάγκη να πραγματοποιήσ η τις άπειλές του. Αντιθέτως, μάλιστα. Ένομφεύθη τήν δεσποινίδα Μάνου, όταν έκάσθητο στόν 'Ελληνικό θρόνο, όταν ή μοιραία φάρά τόν πραγμάτωσε τó έφόρσε άπρόσδοτος τó 'Ελληνικό στέμμα, στέμμα θαρού και άκάνηνο για τόν άπλοικό, άφε-

Ο βασιλεύς 'Αλέξανδρος με σπολήν Ουάσάρου

λή και φιλολεύθερο "Ελληνα πρίγκηπα.

Γεγονότα θλιβέρα και άπαισία έμεσοαίωθην έντοματάς. Η ένδοξος Έλλάς τοῦ 1912-13 θρέθηκε διηρημένη. ΟΙ "Ελληνες έχωρίσθησαν σέ δυο άλληλομισούμενα, άλληλοῦποθλεπόμενα και άλληλοπαρρασόμενα στρατόπεδα.

Δέν θ' άσοληθούμε καθόλου σχεδόν μέ τά γεγονότα αύτα. Δέν γράφομε τήν πολιτική ιστορία τών τελευταίων χρόνων. "Αφηγοῦμεθα άποκλειστικώς τό δραματικό ειδύλλιο τοῦ "Αλεξάνδρου και τής δεσποινίδος "Ασπασίας Μάνου. Και μερικά τών γεγονότων εκείνων θά χρησιμοποιούν άπλώς ως πλαίσιον εἰς τήν αφήγησιν μας αύτή, χωρίς κρίσεις και έπικρίσεις.

"Ερχόμαστε, λοιπόν, άπ' ευθείας στήν ιστορική γιά τους δυο έρωτευμένους ήμερα, τήν ήμερα κατα τήν όποιαν ὁ πρίγκηψ "Αλέξανδρος έπήρε τήν μεγάλη άπόφασι ν' άνοιξη στή δεσποινίδα Μάνου τήν καρδια του και νά τής έξομολογηθῆ τόν έρωτά του.

"Ηταν ένα ήλιολουστο μεσημέρι τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ὁ πρίγκηψ "Αλέξανδρος, ἡ πριγκήπισσα Έλένη και ἡ δεσποινίς Μάνου, είχαν βγῆ από τό πρωί σέ περίπατο έριπποί, στή περίε τών "Αθηνών.

"Η ήμερα ήταν τόσο ώραία και τόσο γλυκεία και δροσερή, ώστε άποακροήθηκαν πολύ από τήν πόλι και άργησαν νά γυρίσουν σ' ανά κτορα.

Ὁ πρίγκηψ "Αλέξανδρος ήταν τήν ήμερα αύτή δύσθυμος και νευρικός.

"Η πριγκήπισσα Έλένη έμάντεψε άμέσως τήν αίτία τής νευρικότητός του. Αὐτός που άλλες ήμέρες ήταν πρόσχαρος σαν μικρό παιδί, τό πρωινό αύτό φαινόταν θυσιμένος σέ σκέψεις, σπάνια μιλούσε, έμενε άρκετή ώρα θυσιμένος σέ ρέμβη.

Τί συνέβαινε λοιπόν;

Είχε φτάσει άπλούστατα ἡ κρίσιμη ήμερα. "Η ήμερα τής έξομολογήσεως. Κι' όπως όλοι οι τρελλά έρωτευμένοι, ὁ πρίγκηψ άνυπομονούσε, άγωνιούσε, ένευρίαζε, μέ τό παραμικρό.

—Κουράγιο! τοῦ ψιθύρισε σέ μία στιγμή ἡ άδελφή του. "Εχεις ένα ύφος άπαισία πένθιμο, άποκρουστικά περίλυπο.

Ὁ "Αλέξανδρος δέν άπάντησε.

Κούνησε μόνον τό κεφάλι του σαν νάλεγε:

"Εχεις δίκη νά μιλάς έτσι. Δέν ξέρεις τί γίνεται στήν καρδιά μου "Υποφέρω... Πίνγομαι!..."

Τῆ δυσθυμία και τήν νευρικότητα τοῦ "Αλεξάνδρου, τήν άντελήφθη φυσικά άμέσως, άπ' τήν πρώτη στιγμή, και ἡ δεσποινίς Μάνου. Και άνηούχησε.

Δέν μπορούσε νά μαντέψῃ τί συνέβαινε στόν άγαπημένο της.

"Ηταν άρωστος.

Είχε καιμιά ψυχική ὀδύνη;

Κι' έν τοιαύτη περιπτώσει, γιατί ήταν τόσο έπιφυλακτικός;

Γιατί δέν τής έλεγε τόν πόνο του;

Γύρισε λοιπόν, σέ κάποια στιγμή, και τόν ρώτησε:

—Τί έχετε, "Υψηλότατε; Δέν είστε πτά κείνα σας σήμερα.

—Ω, όχι δά... Δέν έχω τίποτε. Άπάντησε χαμογελάοντας μέ κελωμένη ὁ πριγκηψ. Πως σας ήθε αυτή ἡ ιδέα;

—Μην προσπαθήτε νά μέ καθουχάσετε, "Υψηλότατε. "Αντιλαμβάνομαι πολύ καλά, πως γάτι σας συμβαίνει. Κάτι.

Ὁ πρίγκηψ έμεινε σκεπτικός, μισ μια στιγμή, και κατόπιν άπάντησε:

—Έχετε δίκη, δεσποινίς "Ασπασία. «Κάτι» μου συμβαίνει πράγματι. Κι' άφοῦ έπιμένετε, άφοῦ δείχνετε τόσο ενδιαφέρον γιά μένα, θά σας πώ τί συμβαίνει...

"Η δεσποινίς Μάνου δέν έπέμεινε περισσότερο. Μισοκατάλαβε άλλωστε τις σκέψεις που άπαρχαλούσαν τόν πριγκηπα. Κι' αίσθάνθηκε τῆ γλυκεία άγωνία που νιώθουν οι έρωτευμένοι, όταν πλησιάζει ἡ στιγμή τής έξομολογήσεως...

Μ' όλη τῆ γλυκεία άγωνία τῆς στιγμῆς τῆς τρυφερας έκρηκνύσεως, ἡ "Ασπασία Μάνου αἰσθάνονταν και κάποια άνησυχία "Η άνησυχία της αύτή έπρόβαλε σαν κακό και δηλητηριώδες φυτό, στόν άνθιστο παράδεισο τῆς γαράς της. Έκανε ἡ ύπερμαση "Ατίβς κόρη τῆ λογική σκέψῃ, ποῦς θα ήσαν στή μέλλον ἡ συνέπειες τοῦ ειδύλλιου αύτου;

Είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στόν "Αλεξάνδρο. Τόν έλάτρευε, άλλα και τόν εκτιμούσε. Μά ὁ "Αλεξάνδρος ήταν πρίγκηψ. Δέν ήταν έλεύθερος νά διαθέσῃ, όπως ήθελε, τήν καρδια του.

Ὁι γονεῖς τοῦ πριγκηπος τήν άγαπούσαν και τήν εκτιμούσαν έξαρετικά. Μαι θα έβριαν ἡ άγάτη τους δῆς τό σημείο νά επτρέφουν τήν ένωσι της μέ τόν πριγκηπα;

Δέν θα έφεραν άντιρρήσεις;

Δέν ὕπρχε κίνδυνος νά χασῆ τόν άγαπημένο της γιά πάντα; Τί στάσι θα τρυπούσε σέ μια τέτοια περιπτώσι ὁ "Αλέξανδρος; Εἶς ήσαν ικανές ἡ ὑποδείξεις και ἡ συμβουλές τών γονέων του, θα ήσαν, άραγε, ικανές νά τόν κάμουν νά έχασῆ τῆν κορη που τόσο άγάπησε;

...

Μέσα στή γαρά της και τῆν άγαλλάσι, που τήν κατείχε, έκανε τις σκέψεις αυτές ἡ δεσποινίς Μάνου, σκέψεις θλιβέρας και άγωνιώδεις, έχουσα σπ' όμνη της τό αισθηματικό παρελθόν τοῦ πριγκηπος. Και δέν ποῦται νά τήν παρεξηγή κανείς γι' αύτό. "Η μεγάλη άγάπη ποσκαλεῖ μοιραίως και μεγάλες άνησυχίες. Τρέψουμε και λαχταροῦμε γιά τ' άγαπημένα μας πρόσωπα. Ὁ πασαμικρός, ὁ ελάχιστος κίνδυνος, παίρνει τεραστίες διαστάσεις στή μάτια μας, στή φαντασία μας.

"Αλλά τί ειδους ήταν αὐτό τό αισθηματικό παρελθόν τοῦ πριγκηπος "Αλεξάνδρου;

Είχε κάποιε καρδιές, είχε συντηρίσει ὑπάρξεις;

Προς Θεοῦ, όχι!

Είχε και ὁ "Αλέξανδρος, άπλώς, στή ένεργητικό του —ως νέος— τις σχετικές νεανικές έρωτοδουλειές. Ελέγγο ὡστόσο από τούσ γνωρίζοντας καλώς τόν πριγκηπα, ὅτι οι νεανικοι έρωτές του ήσαν παράφοροι, άλλα και έσθμερο.

Πριν εξασκουαντηθῆ μέ τήν δεσποινίδα Μάνου ὁ "Αλεξάνδρος και τήν άγαπήνη παρφόρα, είχε ὀχι ολίγους έρωτικούς θριαυβους.

Τά δροσερά του νειάτα και ἡ καλή του καρδιά, ἡ εγνοιασία του και ἡ καταδεκτικότητα του, έκανε τις "Ατίβδες νά τον λαχταροῦν.

"Εφερτε δέ στόν έρωτα μέ τά όλα του, αδιαφορώντας γιά τούς πάντας και τά πάντα.

"Ενα καλοκαίρι, σι κατοικουτες επί τῆς ὁδοῦ Σκουφας, έγγυς τῆς διασταυρώσεως μέ τήν ὁδον Πουκουρεσιου, τιναζόντουσαν επί ήμέρες άπ' τό μεσημεριτικό γλυκοῦπνη τους, ακουγοντας νά σπομαστῆ κάτω στο δρόμο κάποιο αὐτοκίνητο, τήν ίδια ώρα πάντα, τό κατασεσήμερο και ν' άνοιξη σιγά-σιγά και ὕππια τό ρολό ένός μικροῦ γκαράς.

Ὁι γείτονες, μέ τήν περιέργεια που διακρίνει τούς "Αθηναίους σέ τέτοιες περιστάσεις, εξαφίστηκαν. Τους μπήκαν ψῆλλοι στή αύτία. Ὁ γειτονικός "Αργος άρρησε και ὕπνο κι' άνάστασε μεσημεριάτικη. Καρφώθηκε πίσω άπ' τις γυρίλλες και παρακοιλουθουσε άγρύπνως τά συμβαίνοντα άντικρυ.

Τί ειδαν τότε οι γείτονες;

Τί άντελήφθησαν;

"Ὅτι έπρόκειτο περί έρωτικού λαθρεμπορίου πρώτα-πρώτα. "Ερωτικό ραντζού, μέσα στις φλόγες και τό ήλιόκαυμα του "Αθηναϊκού μεσημεριού!...

"Από τό μικρό αὐτοκίνητο, που είχε σταθῆ κάτω στο δρόμο, πρὸ του μικροῦ εκείνου γκαράς, ένας νέος ροδαλός κι' έρωστος κατέβηκε και μπήκε γρήγορα—σαν κλέφτης—στο γκαράς, σκιδώντας κάτω άπ' τό μισοσηρομένο ρολό.

Ὁ γειτονικός "Αργος ύνοιξε τώρα όλα του τά μάτια.

Ὁ Ρωμαιοῦς είχε στάσει...

Ὁ βασιλεῦς "Αλέξανδρος, ὁ κ. Μιχαηλάκουλος και ὁ πριγκηπῆς κ. Ρωμαιοῦς στή Παρισι

Ἀνεμένετο ἡ Ἰουλιέττα...

Καὶ δὲν ἄργησε νὰ φανῆ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴ γωνιά τῆς ὁδοῦ Βουκουρεστίου. Ἄφηνε φαίνεται τὸ αὐτοκίνητό της πὸ κάτω, γιὰ νὰ μὴ γίνεταί πολὺ σούσουρο.

Ἡ γειτονία παρακολούθησε τὴ σκηνὴ μ' ἐνδιαφέρον.

Ἡ Ἰουλιέττα, ψηλὴ, ἐξαιρετικὰ ψηλὴ, λυγρὴ, στὰ ὀλόμαυρα ντυμένη, προχωροῦσε πρὸς τὸ γκαράζ σιγά-σιγά, σὺν διαβάτικῃ κουρασμένη πού γυρίζει ἀργὰ σπίτι της.

Ὅταν ἔφτανε ὁμοῦ πρὸ τοῦ γκαράζ, ἔστριψε ἀποτόμως, λύγιζε τὸ κυρτασένιο κορμί της καὶ τρύπωνε κι' αὐτὴ μέσα, περνώντας κάτω ἀπ' τὸ ρολό.

Ἡ πρώτη πράξις τοῦ ἐιδυλλίου ἐτελείετο ἐδῶ, σιωπηλά, χωρὶς χειροκροτήματα, χωρὶς θόρυβο.

Ἡ δευτέρα πράξις δὲν εἶχε καίεναν ἐνδιαφέρον. Σιωπὴ καὶ μυστήριον!..

Μὰ ἡ γειτονία δὲν ἀπελιζόταν. Περιμένε τὴν τρίτην πράξι. Καὶ τέλος νά...

Ἡ κυρία μὲ τὰ μαῦρα ξανάθγαυε μετὰ μιὰ ὥρα ἀπ' τὸ γκαράζ κι' ἔβρουγε γρήγορα-γρήγορα τώρα.

Κατόπιν ἐπρόβαλε καὶ ὁ ροδαλὸς νέος. Ἀνέβαινε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ τραβοῦσε πρὸς τὸ Κολωνάκι...

Ἐνας ἄλλος νέος, ἐργατικὸς, ὅπως φαίνονταν, ἔφτανε τελευταία ἐπὶ τόπου κι' ἔκλεινε τὸ ρολό τοῦ γκαράζ.

Αὐτὸ συνέβαινε καθημερινῶς σχεδόν.

Τὴ γειτονία τὴν κατέρωγε ἡ περιέργεια.

Ποῖος ἦταν ὁ νέος ἐκεῖνος; Καὶ ἡ κυρία, μὲ τὰ μαῦρα;

Συζήτησαν, ἐξέτασαν, ρώτησαν κι' ἐπὶ τέλους διεφωτίσθησαν. Ὁ ροδαλὸς νέος ἦταν ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος.

Καὶ ἡ κυρία; Ἡ ὥραία, ὕψηλὴ καὶ λυγρὴ κυρία μὲ τὰ μαῦρα καὶ τὸ ἀριστοκρατικὸ βᾶδισμα;

Ἡ γειτονία ἐξακρίβωσε καὶ αὐτὴ τὴν ταυτότητα. Ποιὰ ἦταν λοιπόν; Νεαρά Ἀθίς χήρα, γνωστὴ ὥραία κυρία τῆς πρωτεύουσας, τῆς ὑποίας τὸ ὄνομα νὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ μὴ σὰς τὸ εἰποῦμε.

Ἀλλὰ δὲν περιόριζοτο ὁ Ἀλέξανδρος στοὺς μετὰ τὸν Ἀθίδιον ἔρωτας. Καὶ μὲ πολλὰς ξένες δεσποινίδες καὶ κυρίες εἶχε διάφορες αἰσθηματικὰς περιπέτειες. «Ἡ γάπησε κατὰ σειρὰν ὅλας τὰς ἐθνικότητας», γράφει κάποιος βιογράφος του. Καὶ δὲν λέγει καμμιά ὑπερβολή.

Ὀλίγον καιρὸ, πρὶν ἀγαπήσει παραφόρως καὶ γιὰ πάντα τὴν δεσποινίδα Μάνου, ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος ἦταν συνδεμένος μὲ τρυφεροτάτους δεσμούς, μὲ μιὰν χαριτωμένην Βιεννέζα.

Ὅταν ὁμοῦ ξανασυνάντησε τὴν Ἀσπασία Μάνου, κάθε ἄλλο πρόκαμορ σίσθημα τὸν, ἐπέταξε ἀπ' τὴν καρδιά του, τὴν ὁποία κατέλασθε ὁλόκληρὴ ἡ ὥραία Ἀθίς κόρη.

Ἡ Βιεννέζα ματαίως ἐπέριμενε πλέον τὸν λατρευτὸ της ὕψιλότατο. Ἀνησυχούσε, ὑπόφερε, νευρίαζε, ἔκλαιγε. Κατέφευγε στοὺς ἀριστοκράτες γλεντιέδες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοὺς ζητούσε πληροφορίας γιὰ τὸν πρίγκηπά της. Αὐτοὶ τὴν ψευτοπαρηγοροῦσαν.

Μὰ τὸ πρᾶγμα ἔφτασε πλέον στὸ ἀπροχώρητο. Ἡ Βιεννέζα ἄρχισε νὰ υποψιάζεται—ὅπως καὶ ἦταν ἡ ἀλήθεια ἄλλωστε—ὅτι ὁ πρίγκηψ εἶχε δώσει κάπου ἄλλου τὴν καρδιά του. Καὶ τότε, ἐπᾶνω στὴν ἔξαιμὴ καὶ τὴν παραφορά της, ἐδήλωσε στοὺς φίλους τοῦ πρίγκηπος:

—Ἄν δὲν ξαναγυρίσει κοντά μου, θὰ σκοτωθῶ!

Οἱ φίλοι τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀνησύχησαν κι' ἔσπευσαν νὰ τὸν πληροφοροῦσαν περὶ τῶν διαθέσεων τῆς Βιεννέζας.

Μὰ ὁ πρίγκηψ δὲν ἀνυψήθη καθόλου. Ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του καὶ ἀπάντησε:

—Ἄμ' δὲν θὰ σκοτωθῶ. Ἐτσι τὰ λέει...

Καὶ πράγματι, ἡ ὥραία Βιεννέζα δὲν σκοτώθηκε. Παρηγο-

ρήθηκε, πολὺ γρήγορα, στὴν ἀγκαλιά ἄλλου φίλου τῆς καρδιάς.

Αὐτὰ κι' ἄλλα σχετικὰ καὶ ἀνάλογα περιστατικά εἶχε ὅπ' ὄψει τῆς ἡ δεσποινίδος Ἀσπασίας Μάνου, τὴν κρίσιμη αὐτὴ ἡμέρα τῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως τῷ Ἀλεξάνδρου...

Οἱ δισταγμοὶ αὐτοῦ τῆς δεσποινίδος Μάνου, δὲν πρέπει νὰ φανοῦν ὑπερβολικῶς. Κάθε κόρη πού ἀγαπᾷ πραγματικῶς, πού ἀγαπᾷ μ' ὅλη της τὴν καρδιά, ἀνησυχεὶ γιὰ τὸ μέλλον. Ἐχει στιγμιαίους δισταγμῶν καὶ φόβων ἀορίστων...

Ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω ἄλλωστε, ὁ Ἀλέξανδρος, δὲν ἦταν ἕνας ἄπλος θητήδης. Ἦταν πρίγκηψ. Ἐφερε ἕναν τίτλο κι' ὁ τίτλος τοῦ αὐτοῦ ἦταν τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο στὶς ἐρωτικὰς τοῦ σχέσεις, προκειμένου νὰ νομιμοποιηθοῦν μιὰ μέρα, προκειμένου νὰ καταλήξουν σὲ γάμο.

Κι' οἱ δισταγμοὶ αὐτοῦ τῆς Ἀσπασίας Μάνου δὲν ἀφοροῦσαν τόσο τὸν ἴδιον τὸν πρίγκηψ, ὅσο τοὺς γονεῖς του, τὸ περιβάλλον του.

Ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος ἦταν ὡς ἄνθρωπος... δημοκρατικώτερος καὶ τοῦ πλέον δημοκρατικοῦ Ἑλληνος, Πρώτος αὐτὸς ἔφερε βαρῆως τὸν τίτλο τοῦ πρίγκηπος, ὅπως ἀργότερα διασυνασχετοῦσε καὶ γιὰ τὸ στέμμα, μὲ τὸ ὅτιο τὸν ἐφόρτωσαν.

Ἦταν γεννημένος γιὰ νὰ ζῆ ἐλευθερὰ, χωρὶς ὑποχρεώσεις στενοκέφαλης, χωρὶς δεσμὰ, λυτρωμένους ἀπ' τὸ ζυγὸ τῶν ἀνοήτων αὐλικῶν τύπων.

Στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του, ἕνα μικρὸ, κομψὸ σπιτάκι, στὴν ὁδὸν Πατριάρχου Ἰωακείμ, παρὰ τὸ Μαρᾶσλειο, ὅπου εὐσύνχαζε συχνοτάτα, γιὰ νὰ συναντάται μὲ τὴν διδα Ἀσπασία, νὰ ζῆ κοντὰ της, ν' ἀνασπῆν τὸν ἀέρα πού ἐκείνη ἀνέπνεε, ἐξέφραζε ἀδυστάκτως τὰς ἐνδομύχους σκέψεις του, τοὺς πόθους του καὶ τὰ διειρά του γιὰ τὸ μέλλον.

Ἡ μητέρα τῆς Ἀσπασίας ἂν καὶ εἶχε μαντέψει τὸ ἀσθημά του γιὰ τὴν κόρη τῆς ἦταν, ὠστόσο, πολὺ ἐπιφυλακτικὴ μαζὺ του.

Ποτὲ δὲν τὸν ἐξηναγκάσσε νὰ προσθῆ εἰς ἐκμυστηρεύσεις...

Ἐκεῖνο τὸ ὅτιο ἀπέφευγε, ἀπὸ λεπτότητα, ἡ κ. Μάνου, τὸ ἐπιήρτοσε ὁ πρίγκηψ κι' ἀνίγει συγχρη καὶ ἄνοιγε συγχρη μόνος του συζητῆσαι γιὰ τὶς αἰσθηματικὰς ὑποχρεώσεις ἐνὸς πρίγκηπος.

—Ἐγὼ, κυρία, ἔλεγε στὴν κ. Μάνου, θ' ἀποτελέσω ἐξαίρεσι στὸν Οἶκο μας. Θὰ νυμφευθῶ τὴν κόρη πού θ' ἀγαπήσω, ἀδιανοήτως γιὰ τὸν τίτλο μου, φτάνοντας ἐν ἀνάγκη, μέχρι τοῦ σημείου ν' ἀπαρηθῶ τὰ πάντα, χάριν τῆς ἀγάπης μου...

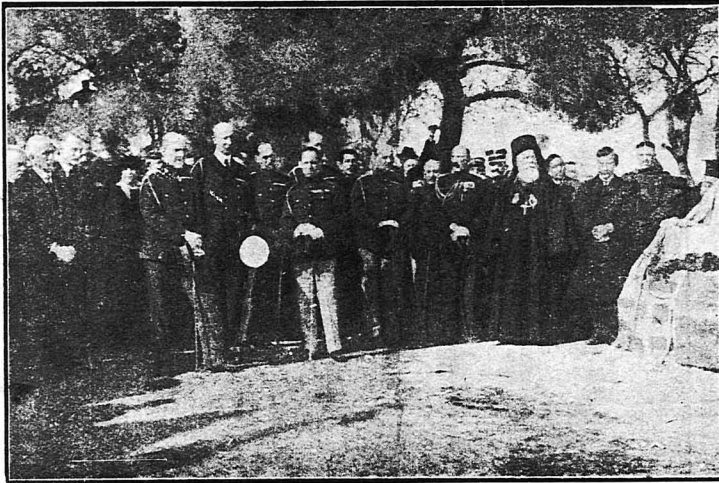
Μιλοῦσε κι' ἐκτύταζε συγχρη τὴν ἀγαπημένην του. Γιὰτὴ αὐτὴν ἀφοροῦσαν τὰ λόγια του αὐτὰ, τὰ τόσο ἐμπιστευτικὰ καὶ ἐγκάρδια.

Ἡ κ. Μάνου ἐν τούτοις προσπαθοῦσε νὰ συγκρατῆ καὶ νὰ μετριάζη τὶς φιλελεύθερες σκέψεις του.

—Ὑψηλότατε, τοῦ ἔλεγε ἡ ὑπερήφανη καὶ εἰλικρινὴς Ἀθηναία ἀρχόντισσα, ἀναγνωρίζω κι' ἐγὼ ὅτι ὑπεράνω ὅλων ὑπάρχει ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία. Δὲν πρέπει μόλα ταῦτα νὰ ἐρθετε σὲ σύγκρουσι μὲ τοὺς γονεῖς σας... δὲν πρέπει νὰ τοὺς δυσαρεστήσετε...

—Μὰ δὲν πρόκειται νὰ τοὺς δυσαρεστήσω, κυρία. Τοὺς σέβομαι καὶ τοὺς ἀγαπῶ. Ἄν σενεπᾶς μ' ἀγαπῶν καὶ αὐτὰ εἰλικρινῶς, δὲν πρέπει νὰ φέρουν ἐμπόδια στὴν εὐτυχία μου.

Συννοικεῖσα, στὰ ὅποια ἀναμιγνύεται καὶ χώνει τὴ μύτη της ἡ διπλωματία, δὲν εἶνε συνοικεῖσα, ἀλλὰ ἐμπορικὰ πράξις... διπλωματικὰ συμφωνία καί... δὲν ξέρω τί ἄλλο... Μιὰ τέτοια σύζυγο, διαλεγμένη ἀπ' τοὺς κ. κ. διπλωμάτας, δὲν θὰ τὴν δεχθῶ, κατ' οὐδένα λόγο, κι' ἂν ἀκόμα εἶνε ἡ πὸ ὥραία, ἡ πὸ ἱδανικὴ τῶν γυναικῶν. Ἐγὼ τὴ γυναικα μου θὰ τὴ βρῶ μόνος μου. Θὰ εἶνε ἐκείνη πού μοῦ ταριάζει καὶ θὰ ζῆσσομε μαζὺ εὐτυχισμένοι. Εἶνε μεγάλω, τόσο σπουδαῖο καὶ τόσο δύσκολο αὐτὸ πού ζητῶ; Ὅχι δά... (Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΔΙΑΜΝΗΣΙΜΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ. — Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὁ πρίγκηψ Γεώργιος, ὁ διάδοχος Γεώργιος, ὁ πρωθυπουργὸς Δ. Γούναρης καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι, πρὸ μιᾶς τελετῆς.